

L'anomalia es diu PP

La decisió del PP a Catalunya de fer servir una marca blanca a les eleccions municipals per despistar l'elector i així aconseguir superar la misèrrima xifra de 284 regidors –no arriba ni a una quarta part dels d'ERC– és la prova més rotunda de la seva fràgil posició política en l'espai polític català.

El PP és present en menys d'un 3% dels governs municipals, i la seva gallejada tercera posició al Parlament –obtinguda amb un 12% dels vots, és a dir, amb poc més d'un 7% del cens electoral– no pot emmascarar la seva marginalitat objectiva en la vida social dels catalans. Una altra cosa és que com a estructura política es vegi beneficiat per la posició predominant que ocupa en un bipartidisme estatal que a nosaltres ens és absolutament foraster. El votant català del PP, doncs, ho fa principalment en clau espanyola i determinat per la interpretació del país dels qui només el coneixen *gràcies* a la versió que en donen Tele 5, Antena 3 i la resta de mitjans colonials. Per això, el resultat del 28-N a Catalunya l'entenen a Espanya com un senyal del Cel a favor de la victòria de Rajoy allà. Il·lusos!

Tot això no li resta pes polític al Parlament de Catalunya ni legitimitat democràtica, òbviament. Però sí que ajuda a explicar la paradoxa d'uns dirigents –cada dia més populistes i menys populars– que, sota unes altres sigles, ningú no dubtaria a qualificar de friquis. És la simplicitat del discurs de la senyora Sánchez-Camacho el que fa possible que pugui ser sostingut amb la contundència que només permeten les falses obvietats i la ignorància atrevida. La senyora Sánchez-Camacho, posem per cas, no té cap empatx en afirmar en una mateixa entrevista –a l'ARA del 3 de gener– que Artur Mas ha apostat per una “sociovergència evident” i alhora que el dirigent convergent vol portar Catalu-

SALVADOR CARDÚS

SOCIÒLEG

nya a la independència, situant-se “al límit de l'estat de dret”. No ve d'un pam: amb el PSC, cap a la independència! I té la santa barra de qualificar Mas de deslleial als catalans per no haver comptat amb els vots del PP per a la investidura, com si hagués estat més lleial comptar amb els vots del partit que ha dinamitat l'Estatut aprovat pels catalans en referèndum i que es dedica a burxar la difícil pau lingüística que ha costat tant d'aconseguir. Més aviat, tot fa pensar que la diputada no s'adona de les barbaritats que diu. Com que parla pel broc gros, també se li escapa el *petit detall* que José Montilla no anava darrere, com sosté ella, de la pancarta del 10 de juliol, sinó prou endavant com per no encomanar-se el sobiranisme que s'hi va respirar.

Tampoc no li aneu amb sofisticacions sobre què entén per “llengua vehicular”, ni li demaneu on ha vist que el castellà sigui tractat com a llengua estrangera a l'escola! I, sobretot, no em pregunteu com s'ho fa la diputada per considerar que la demanda d'un concert econòmic no té a veure amb la possibilitat de resoldre els problemes econòmics de fons d'un país fiscalment saquejat per Espanya, i que tot això són vaquetats identitàries.

El PP a Catalunya és una extravagància. El seu espai polític, sense populismes arriscats ni lideratges friquis, en una Catalunya independent, el cobrirà perfectament l'ac-

tual Unió Democràtica de Catalunya, ara més escorada cap al centre a causa de la seva federació amb CDC. I si cal reconèixer algun mèrit objectiu al PP a Catalunya és que amb el seu populisme ens hagi estalviat el fet d'haver de pagar amb recursos públics l'accés al micròfon i a la càmera a opcions tan profundament antidemocràtiques com les de la Plataforma per Catalunya, o que hagi frenat una possible escalada del Partido de la Ciudadanía. Si jo fos del PP –ja s'entén que és un supòsit d'una versemblança nul·la– em preguntaria per què quan presenten líders amb perfils com els de Josep Piqué els resultats electorals els baixen i, en canvi, puguen amb els Vidal-Quadras o les Sánchez-Camacho. Si tinguessin un elector de perfil moderat, apreciaria l'espanyolisme de pedra picada però asenyat i astut de l'antic ministre d'Aznar. Però no: el seu votant necessàriament ha de tenir un perfil ideològic baix; ha de ser un individu políticament reactiu i fàcil d'excitar i és algú que converteix en element d'identitat la seva resistència a arrelar al país. Al PP a Catalunya escau preguntar-li: ¿Però quina part de les virtuts del nostre país és la que no has entès?

L'extravagància, la frivolitat o la simplicitat no fa menys rellevant el PP al Parlament de Catalunya. La política, i especialment les regles del joc amb les quals es juga, permeten aquestes presències. D'altra banda, aquestes qualitats són molt estimades pels que confonen informació amb espectacle, i no cal dir que tindrà els altaveus més potents de què es disposi a Espanya. I, a més, la diputada Sánchez-Camacho és incombustible.

Només podem posar les nostres esperances en el rigor del nou govern i en la intel·ligència política del president Mas a l'hora d'evitar la mena d'errors que va portar CiU a set anys de penitència.